

ÒSCAR GUAYABERO

De seure per veure, a seure per viure

És difícil parlar d'un sol tema amb Juli Capella. La quantitat i varietat de temes que té al cap, fa que sovint la conversa s'allargui i viatgi per territoris diversos. Per això aprofito l'aparició del seu llibre *Seating Together (Arquitectura de auditorios en el siglo XXI)*, produït per l'empresa de mobiliari per a col·lectivitats Figueras, per visitar-lo amb un pla: parlar d'auditoris. Confesso el meu fracàs, vam parlar d'auditoris i de mil coses més. Primer em regala el llibre *Bravos*, una recull de joves dissenyadors industrials. Em mossego la llengua per no estendre'ns amb el tema que a tots dos ens apassiona.

Agafo el *Seating Together* i el fullejo, Capella em diu. "És un llibre que intenta recollir les diferents tipologies d'auditoris i alhora un recull de projectes d'auditoris dels darrers 10 anys". Bé, ja estem en el tema, penso. Li pregunto per l'evolució de l'arquitectura escènica. "El primer canvi és passar el públic de baix a d'alt". Em mostra les piràmides mexicanes i el teatre grec, contraposats no només per la posició del públic sinó pel caràcter del que es fa en escena. Penso amb els concerts de rock, on se segueix l'esquema primitiu, potser perquè té molt de cerimònia religiosa. "Després arriben els romans i aconsegueixen sofisticar l'espai escènic. Amb el descobriment de la volta ja no els cal aprofita-

Als auditoris actuals, cal apropar l'espectador perquè visqui la música

Auditori de Santa Cristina d'Aro, dissenyat per Juli Capella; a dalt, portada del seu llibre 'Seating Together'

tar el pendent del terreny. Després, les basíliques substitueixen els teatres, els espectacles pagans desapareixen, fins que el Renaixement torna a recuperar el teatre però amb una orientació sacramental. No és fins que apareixen els petits teatres privats, que eren posades (*corralas*, a Espanya) fora de la ciutat amb un pati interior on s'hi afegia un escenari, que l'escena torna a ser pagana". Sempre m'ha fet gràcia que la dita per desitjar sort als actors, "molta merda", vingui d'aquesta època. En haver d'anar a cavall o amb carros, l'èxit de les obres es podia mesurar per les tifes dels cavalls lligats a l'exterior. Amb els anys el teatre, ja desvinculat de la litúrgia, comença a tenir un cert èxit i l'aristocràcia fa els seus teatres, una mena de centres de convencions on era tan important el que passava als escenaris com als passadissos. "L'Opera de Garnier potser és el màxim exponent d'aquesta tendència que entén el teatre com a lloc per fer contactes socials, negocis, etcètera".

El següent salt important és l'aparició del cinema i els sistemes de reproducció de música domèstics. "L'arquitecte de l'auditori de la Filharmònica de Berlín, Hans Henry Scharoun, diu que des del moment

en què pots escoltar un concert a casa amb una qualitat acceptable, els auditoris han de ser llocs on vas a viure experiències. Cal apropar l'espectador perquè no només escolti o vegi, sinó que visqui la música". A la segona part del segle XX es produeix la transformació dels auditoris en icones arquitectòniques, "la primera es l'Opera de Sidney, de Jørn Utzon; a partir d'aquí les closques agafen el protagonisme".

Les cadires de la Casa Blanca

En els projectes actuals, tots els auditoris estan equipats amb cadires de Figueras. Li pregunto si això no ha limitat el resultat. "Amb una altra empresa potser sí, però és que Figueras està equipant els auditoris dels millors arquitectes. Com a anècdota et diré que la sala de premsa de la Casa Blanca té cadires Figueras". Certament, les podem trobar des de la sala de l'ONU dels Drets Humans fins a estadis de futbol.

També hi ha una sèrie d'entrevistes a: Ricardo Bofill, Òscar Tusquets, Jean Nouvel, Juan Navarro Baldeweg i Cesar Pelli. Per què l'arquitectura del segle XXI la continuem explicant els arquitectes del segle XX? Els nous arquitectes no parlen o no els hi pregunten?

Parlem de les tendències dels nous auditoris. "Hi ha una clara aposta per la versatilitat, sobretot per rendibilitzar les instal·lacions. L'altra constant és la hipertecnificació, els sistemes d'absorció de so ja són tots dinàmics per adaptar-los a diferents circumstàncies. Les cadires també s'han tecnificat: les maneres de plegar-se i la personalització per a cada projecte. També els escenaris són mòbils". Penso que aquests espais multifuncionals poden fer perdre capacitats tècniques a l'escenari: "Sí, és cert, alguns puristes diuen que estem assistint a la mort dels bons auditoris".

A partir d'aquest moment, la conversa es va expandir cap a altres temes, en especial cap al treball d'arquitecte de Juli Capella, com ara un projecte per al litoral de Mont-roig que intenta millorar el despropòsit de Miami Platja. Una de les peces que acaba d'enllestir és precisament un sala polivalent a Santa Cristina d'Aro. Vull visitar-lo per veure com ha aplicat tota la informació recollida. "És una peça molt modesta. Hem intentat que tingui una bona acústica i que l'entrada estigui protegida del sol i de la pluja perquè és el lloc típic on esperes que vinguin els amics abans d'entrar".*

Arquitectura